

Fisken kommer her og siger os, ved Aalevaad har man vundet et Par hundrede tusinde Kroner om Aaret. Men Ministeren kommer og vil indskrænke Brugen af Aalevaad. Det er dog to Mudsætninger, som vi komme til at lægge os imellem og se at faae forligte, inden Loven gaar fra os. Det er altsaa min Mening, at Loven har Mangler med Hensyn til den mest indbringende Del af Havfiskeriet navnlig omkring ved Rysterne, nemlig Aalefiskeriet, og min Mening er kort forstaaet, at Aalefiskeriet kun bør indrømmes Rysteierne gennem Aalegaardene, der gaa op paa Strandbredden, som en Særret, og ivoirigt maa alt Aalefiskeri være en fri Næring. Det er i kort Forstand min Paa-stand. Dernæst med Hensyn til Aalevaad, hvis det skal bruges — jeg tillægger mig ingen Sagkundskab derom — skal Brugen deraf have den samme Udstrækning, som den har haft efter den hidtil bestaaende Lovgivning.

Seg kommer nu til en anden af de Indskrænkninger, som den høitærede Minister byder os gennem dette Lovforslag. Denne Indskrænkning staar allerede i § 1, og gaar ud paa, at vi skulle taale paa dansk Østerritorium Fiskeri af fremmede Landes Fiskere, naar der er diplomatisk Overenskomst derom. Velan! Seg agter Diplomatiets Storhed, og jeg tvivler ikke om, at vor høitærede Minister for de udenlandske Anliggender, skjøndt han ikke havde Noget at sige om Pragfredens § 5, desuagtet vil forstaa at haandhæve Danmarks Fiskeris Interesser; det vil jeg gjerne indrømme forud, men jeg gad vide af den høitærede Minister, hvor disse diplomatiske Overenskomster ere. Jeg tillader mig at spørge den høitærede Indenrigsminister, om der gives nogen Traktat med nogen fremmed Magt, som tillader denne Magts Undersaatter at fiske paa dansk Østerritorium? Dette Spørgsmaal ubbejder jeg mig besvaret af den høitærede Minister. Seg har nemlig den Mening, at der til Datum ikke gives nogenformelt saadan Overenskomst. Den høitærede Minister vil ganske vist, ligesom jeg, kjende en særdeles belærende og instruktiv Afhandling om dansk Fiskeri, der staar i „Nordisk Tidsskrift for Fiskeri“, og i hvilken jeg tør tro, at Regjeringsens Fiskerikonfulent har haft en betydelig Andel, skjøndt han ikke er Forfatteren. Forfatteren er nok mig bekendt, men da Artiklen er anonym, har jeg ingen Grund til at nævne Forfatteren. I denne Afhandling om Fiskeriet findes en udførlig Undersøgelse af, hvorvidt det skulde være noget diplomatisk Aktstykke, som giver fremmede Fiskere Ret til at fiske paa dansk Østerritorium — jeg har Bogen her; de Herrer, som ønske at læse derom, kunne faae den — og Forfatteren kommer her til det Resultat, at der ikke er nogenformelt Overenskomst med nogen fremmed Magt, som tillader fremmede Fiskere at fiske paa dansk Østerritorium. Allerede i forrige Aarhundrede begyndte fremmede Fiskere at

indfinde sig paa dansk Østerritorium, og det var da især under Island, at de kom og fiskede. Den islandske Lovgivning i forrige Aarhundrede satte imidlertid streng Straf derfor, og endnu i dette Aarhundrede — i 1806 — da der blev givet en Lov om den saakaldte Overadmiralitetetsret, som navnlig skulde befatte sig med at undersøge Prisesager paa Grund af den daværende europæiske Storkrig mellem England og Frankrig, kom der til at staa i denne Lov om Admiralitetetsretten, at den skulde behandle Tilfælde, hvor „Skibe eller Redskaber blive paa Kongens Have, Floder og Strømme konfiskerede for ulovligt Fiskeri“. Dengang gik man altsaa ud fra, at Fremmede, som gjorde Indgreb paa dansk Østerritorium i dansk Fiskeri, skulde have deres Skibe og Redskaber konfiskerede. Men dette gjaldt ganske vist kun Island; thi der bestod i den Tid ikke nogen Lov, som safsatte Straf for fremmede Fiskere paa dansk Østerritorium. Da hændte det sig i 1819, at svenske Fiskere loddede og fiskede baade i Rasklundsbofjord og Kjertemindefjord, og da gav Kancelliet, som dengang havde Fiskeriet under sig, den Ordre, at disse fremmede Fiskere skulde bortvises, og dersom de kom igjen, skulde de anholdes og straffes, og dersom Politimestrene ikke ene kunde faae Magt med disse Fremmede, saa skulde de tilkalde Garnisonen fra de nærmeste Stæder og saaledes faae Krigsmagtsens Understøttelse. Dette var dog en meget alvorlig Maade at behandle de Fremmede paa, først at bortvise dem og bagefter, naar de desuagtet kom igjen, straffe dem. Den ærede Forfatter, som jeg citerer, opfatter det Spørgsmaal, hvilke Straffe disse Fremmede da skulde have, og saa finder han, at de burde straffes efter den almindelige Straffelovgivning, fordi det er en almindelig Folkerevsætning, som ogsaa den høitærede Minister har udtalt i Loven, at Ingen maa fiske paa fremmed Østerritorium, og saa skulde disse Fremmede straffes, fordi de have unddraget sig fra at efterkomme det Polititilhold, de fik om at holde sig borte. Dette var i 1819. Saa veed man nok ikke Noget om, hvad Svenskerne gjorde paa de danske Søgrændser til i 1851, saa indfandt disse svenske Fiskere sig under Bornholm og fiskede der til Besvær for de bornholmske Fiskere, og disse sidste klagede da til Indenrigsministeren. Nu var Fiskeriet sluppet fra Kancelliet ved Omordningen af Kollegialforholdene i 1848 og var da kommen ind under Indenrigsministeren. Den daværende Indenrigsminister, som maa have været en meget fredelig Mand — jeg tror nok, at det var Kammerherre Rosenørn fra Randers, som virkelig ogsaa er bekendt her i Thinget fra den Tid af for en meget fredelig Mand — svarede Bornholmerne, at det var ikke værdt at gjøre Noget ved Svenskerne; thi der var nogle danske Fiskere, som sejlede over Drefund og dreve Fiskeri paa svensk Østerritorium, og det taalte den svenske Regje-